

Jednadvacet let.

Mladá, ale Munch ze zkušenosti věděl, že to nemusí nic znamenat. Řada jeho podřízených, dokonce i těch nejspokojnějších, ještě neoslavila třicítku. Ne že by vlastně hodlal zaměstnávat další lidi. Měl takový tým, jaký potřeboval, ale jindy velmi rozvázný Yttre nyní působil značně rozrušeně. *Nikdy jsme nic takového neviděli. Ani zdaleka. Tahle dívka je naprosto výjimečná.*

Samozřejmě tím rozjitřil jeho zvědavost.

„Vy jste pan Munch?“

Na sobě měla černý rolák a úzké černé džíny, na nohou černé conversky a přes hrud' jí visela brašna stejné barvy, nicméně jako první ho upoutaly její oči.

Zářivě modré, až podivně jasné. Lehce opálená kůže, skoro jako mívají indiáni. Polodlouhé uhlově černé vlasy nestejně délky, jeden by řekl, že jí je někdo okudlal tupými nůžkami, ale nezdálo se, že by ji to nějak trápilo. Mladá studentka policejní akademie před ním stála vzpřímeně, jako by pro ni tahle schůzka představovala nejpřirozenější věc na světě, a pak k němu napřáhla štíhlou ruku.

„Mia Krügerová.“

„Dobrý den, Mio. Vítejte.“

„Děkuju,“ řekla prostě a posadila se, ani náznakem však neprojevila ochotu si sundat brašnu.

„Nedáte si něco k jídlu? Nebo k pití?“

Letmo pohlédla na nabídku za pultem.

„Ne, díky.“

„Možná nepijete kávu?“

„Ale ano, akorát ne tady.“

„Až tak?“ podivil se Munch. „Vyznáte se? Nejste náhodou odbornice přes kávu?“

Myslel to ironicky. Oslo v poslední době dočista zaplavily tyhle café bary, jeden modernější než druhý – a s nimi se objevili mladí afektovaní hipsteři, kteří si z popíjení kávy udělali málem náboženství. Jeho poznámka se však dívky očividně vůbec nedotkla.

„Mám se podívat na tohle?“ zeptala se Mia a stočila pohled ke dvěma světlehnědým složkám, na nichž ležely Munchovy telefony.

„Ano. Pověděl vám k tomu Yttre něco?“

Zavrtěla hlavou.

„Fajn,“ přikývl. „Rád bych, abyste se podívala na několik fotografií a řekla mi, co vás přitom napadá, souhlasíte?“

„O. K.“

„V téhle,“ zvedl Munch jednu složku, „se nacházejí snímky z místa činu, kam nás přivolali včera ráno. A v téhle...“ druhou složku položil vedle první, „... jsou fotografie z jednoho místa činu ve Švédsku pořízené před osmi lety. Chci, abyste si prohlédla oboje a popsala mi, co vidíte, ano?“

„Jestli se jedná o stejného pachatele?“

„To jsem neřekl.“

„Ale myslel jste to tak?“

Svraštila obočí a tázavě se na něj zadívala. Munch se neubráníl pousmání. Yttre měl pravdu, tahle dívka byla skutečně výjimečná. Munch byl coby šéf oddělení vražd sídlícího v Mariboeho ulici 13 zvyklý, že lidé, s nimiž se setkává, se k němu chovají téměř s přehnanou úctou, jenže tahle mladá studentka před ním se tvářila, že jí je úplně ukradený.

„Ano, myslel jsem to tak.“

„Tak proč jste to neřekl?“

„Protože se může stát, že se na tom zaseknete. Chtěl bych, abyste k tomu přistupovala co nejotevřeněji. Možná si všimnete něčeho nového, něčeho, co mi nedošlo.“

„Jasně, chápu.“ Mia Krügerová otočila složky k sobě.

Neotevřela je však, vyčkávala.

„Nemohla bych se do nich dívat o samotě?“ zvedla k němu zrak po chvíli, protože Munch nepochopil, nač čeká.

„Jistě. Jak dlouho vám to asi potrvá?“

„Nevím. Tak dvacet minut?“

„Samozřejmě. Kdyby něco, budu venku.“

Vstal, obloženou housku si vzal s sebou a zamířil k lavičce na protější straně ulice.